

EL LLENGUATGE

L' emissora i l' emissió

1/XII/1976

Un defecte de pronunciació denunciat ja fa molt de temps, i per disson cada cop més freqüent, és el de l'ensordiment sistemàtic de la s. En alguns casos, en mots com ara zona, zoològic, lesió, crisi, explosió, asil, musa, proselit, i encara algunes més, l'ensordiment indegut de la s és pràcticament general, però dels qui pronuncien mots com ara zero, alzina, pinzell, camisa, música o físic amb el mateix so de s que sentim en mots com ara bardissa, cassola o glaçar, es pot dir que la s sorda és pràcticament absent de llur elocució. Cal remarcar, també, el cas dels enllaços fònics: els avis i els astres són pronunciat, pels qui ensordeixen la s, igual que els savis i els sastres.

Però cal fer observar també el defecte contrari, el de la sonorització indeguda d'alguna s que hauria d'ésser sorda, en el qual incorren alguns professionals de l'expressió oral, sovint, potser, a causa de la mateixa preocupació d'evitar els defectes de pronunciació més o menys habituals. Com a exemples inicials i destacats, podrém assenyalar els dels mots **emissora i emissió**, que han de repetir continuament alguns dels professionals a què ens hem referit. **Emissora i emissió**, tal com correspon a la grafia, s'han de pronunciar amb s sorda, com mestressa o plaça, i no com tendresa o casa. De fet, els mots pronunciat més o menys usualment amb so indegut de s sonora, ja fa temps que han estat detectats i determinats. A més dels que hem dit, podríem indicar els següents: **missió i pressió** i tots els que podríem considerar els seus composts (**omissió, admissió, comissió, impressió, expressió, repressió, compressió**), **abadessa** (Sant Joan de les Abadesses), **agressió, digressió, regressió, premissa, dissertar, dissoldre** i encara alguns més. Als quals caldria afegir, naturalment, els seus derivats que presentin aquest mateix so.

ALBERT JANE